

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa G. Ż.
przeciwko A.S. i N. M.
o wynagrodzenie i diety,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 17 marca 2021 r.,
skargi kasacyjnej pozwanych od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w B.
z dnia 30 maja 2019 r., sygn. akt VI Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kwotę
1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 8 listopada 2018 r. Sąd Rejonowy w I. zasądził solidarnie od pozwanych A.S. i N. M., wspólniczek rozwiązanej spółki cywilnej „P.P.H.U. „N.” Spółka Cywilna A. S., N. M.” na rzecz powoda G. Ż. kwotę 36.118,75 zł z ustawowymi odsetkami z tytułu diet należnych powodowi jako kierowcy w transporcie międzynarodowym.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 30 maja 2019 r. oddalił apelację pozwanych od powyższego wyroku.

Sąd Okręgowy podkreślił między innymi, że w oparciu o w art. 77⁵ § 5 k. p. - w przypadku, gdy układ zbiorowy pracy, regulamin wynagradzania lub umowa o pracę nie zawiera postanowień, o których mowa w § 3 - pracownikowi przysługują należności na pokrycie kosztów podróży służbowej odpowiednio według przepisów, o których mowa w § 2. U pozwanych nie obowiązywał układ zbiorowy pracy ani regulamin wynagradzania a strony w umowie o pracę określiły wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek za przejechane kilometry, natomiast nie ustaliły warunków wypłacania należności z tytułu podróży służbowej (tj. diet). Zatem konieczne było zastosowanie przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 r., poz. 167).

Pozwane w skardze kasacyjnej wniesionej od powyższego wyroku w części, tj. co do kwoty 29.435,80 zł, zarzuciły obrazę:

1. przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

a) § 12 pkt 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej w związku z art. 77⁵ § 1 k.p., przez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem mimo wprowadzenia do ustawy o czasie pracy kierowców zmiany w art. 2 przez dodanie pkt. 7 zawierającego autonomiczną definicję podróży służbowej kierowcy oraz dodanie art. 21a, odsyłającego w zakresie należności kierowców na pokrycie kosztów związanych z wykonywaniem zadania służbowego do art. 77⁵ § 3-5 k.p., kierowca transportu międzynarodowego odbywający podróże w ramach wykonywania umówionej pracy i na określonym w umowie obszarze jako miejscu świadczenia pracy, nie jest w podróży służbowej w rozumieniu art. 77⁵ § 1 k.p., albowiem przywołana nowelizacja jest wyrazem akceptacji kontynuowania w praktyce fikcji, w której kierowca - pracownik otrzymuje wynagrodzenie niestanowiące rzeczywistego ekwiwalentu za świadczoną pracę, zaś ów ekwiwalent stanowią (zaoszczędzane) świadczenia z tytułu podróży służbowej, a nadto pozostaje w sprzeczności z systemowym pojęciem podróży służbowej (art. 77⁵ § 1 k.p.), zatem wymienione w tym przepisie należności na pokrycie kosztów

związanych z podróżą służbową, nie miały do powoda zastosowania;

b) zaś z ostrożności procesowej, gdyby zarzut z punktu III 1 a) został uznany za niemający zastosowania w sprawie, podniosły zarzut naruszenia art. 77⁵ § 3 i § 5 k.p. w związku z § 12 pkt 3 Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r., przez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem co do części roszczeń powoda miały zastosowanie przepisy § 6 i § 7 tego rozporządzenia w związku z art. 356 ustawy z dnia 18 września 2001 r. Kodeks morski (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 2175 ze zm.) w związku z art. 1 i art. 6 ustawy z dnia 19 października 1990 r. o ochronie granicy państwowej (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 1776), co skutkowało rażącym zawyżeniem należności powoda za czas podróży służbowych promem morskim do Szwecji i Norwegii, nieprawidłowo przyjmując, że był to czas podróży służbowej poza granicami kraju, natomiast art. 356 Kodeksu morskiego oraz powołane przepisy ustawy ustalające przebieg granicy państwowej powinny mieć pierwszeństwo stosowania przed przepisami powołanego rozporządzenia wykonawczego, przyjętymi za podstawę ustalenia wysokości należnych powodowi diet;

2. przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku i przesądzającą o proceduralnej niepoprawności tego wyroku, a mianowicie: art. 378 § 1 *in principio* k.p.c. w związku z art. 382 k.p.c., polegającą na nierozpoznaniu apelacji pełnej *cum beneficio bonorum*, zważywszy, że postępowanie apelacyjne - choć odwoławcze - ma charakter rozpoznawczy, a z metodologicznego punktu widzenia stanowi dalszy ciąg postępowania w pierwszej instancji, zatem rozpoznanie apelacji ma doprowadzić do naprawienia wszystkich błędów Sądu pierwszej instancji, ewentualnie także błędów stron; tej zaś powinności Sąd odwoławczy nie dopełnił, a zwłaszcza odstąpił od poczynienia ustaleń, czy podróż morzem terytorialnym, promem pod polską banderą jest podróżą zagraniczną, zaś ustalenie to miało decydujące znaczenie do ustalenia prawa właściwego do roszczeń powoda, skutkiem czego oddalając apelację pozwanych Sąd odwoławczy zaaprobował wadliwy wyrok zapadły w pierwszej instancji.

Skarżące wniosły o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne. Według skarżących,

koncepcja „rzeczywistej więzi” państwa bandery ze statkiem morskim znalazła swój wyraz w art. 356 Kodeksu morskiego stanowiącym, że jeżeli właściwość prawa zależy od miejsca zdarzenia, to za miejsce zdarzenia, które nastąpiło na statku morskim znajdującym się poza terytorium państwa nadbrzeżnego, uważa się państwo jego bandery. Poddanie statku morskiego porządkowi prawnemu państwa bandery powinno przesądzać o tym, że roszczenie o zapłatę diety z tytułu odcinka podróży służbowej promem pod polską banderą, dotyczy roszczenia powstałego na gruncie krajowej, a nie zagranicznej podróży służbowej, co bezpośrednio przekłada się na wysokość tego roszczenia. Ponieważ obszar morza terytorialnego znajduje się w granicach Rzeczypospolitej Polskiej, nie sposób uznać, że pokonywanie promem tego morza jest podróżą zagraniczną, z tytułu której pracownik - kierowca powinien otrzymywać niemal 7-krotnie wyższą dietę. Podobne wątpliwości budzi odbywanie podróży morskiej statkiem pod polską banderą, na którym co do zasady obowiązuje porządek prawny Rzeczypospolitej Polskiej i jej jurysdykcja. Problem ten nie był dotychczas przedmiotem orzecznictwa.

Skarżące wniosły o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania także z uwagi na jej oczywistą zasadność, wskazując, że: „Przytoczone podstawy skargi kasacyjnej oraz ich uzasadnienie wskazują, iż w przedmiotowej sprawie istnieją okoliczności uzasadniające wyrokowanie przez Sąd Najwyższy. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie, ponieważ przepisy prawa materialnego i procesowego, wskazane w przedmiotowej skardze, zostały przez Sąd Okręgowy naruszone w sposób rażący, kwalifikowany. Po pierwsze, bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołują się Skarżące, a ponadto są one widoczne gołym okiem, bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Po drugie, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Po trzecie, podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia.”.

Powód, w odpowiedzi na skargę, wniósł o jej nieprzyjęcie do rozpoznania i zasądzenie od pozwanych na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie powinno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Gdy idzie o przesłankę występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) bądź potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), należy wskazać, że, zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, podstawy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mogą stanowić wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 grudnia 2004 r., I UK 187/04, LEX nr 2721740; z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909; z dnia 25 stycznia 2012 r., II UK 232/11, LEX nr 1215437; z 1 dnia 4 marca 2012 r., I PK 185/11, LEX nr 1214540).

Jak należy rozumieć, skarżącym chodzi o wyjaśnienie, jaki wpływ na ocenę prawną roszczenia o zapłatę diety, ma to, że podróż służbowa (jej część?) odbywa się na promie towarowym kursującym po Morzu Bałtyckim. Skarżące uważają, że z uwagi na art. 356 Kodeksu morskiego, do podróży powoda promem w granicach obszaru morza terytorialnego, a także poza jego granicami (jeśli prom był bandery polskiej), powinny mieć zastosowanie przepisy o dietach za czas podróży służbowej na terenie kraju.

Odpowiedź na te wątpliwości jest oczywista. Kodeks morski reguluje stosunki prawne związane z żeglugą morską, nie reguluje natomiast stosunków pracy pasażerów statku morskiego (promu). Z kolei wydane na podstawie w art. 77⁵ § 5 k.p. rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej - w tym jego § 12 – zawiera autonomiczną, obowiązującą jedynie na gruncie prawa pracy definicję zagranicznej podróży służbowej, stąd też punkt 3 tego przepisu nie narusza art. 1 i art. 6 ustawy o ochronie granicy państwowej oraz art. 4 ust. 1 i ust. 4 i art. 5 ust 1 ustawy z dnia 21 marca 1991 r. o obszarach morskich Rzeczypospolitej Polskiej (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 2135 ze zm.). Innymi słowy, przyjęcie w powyższym rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r., że podróż po morskich wodach wewnętrznych i po morzu terytorialnym Rzeczypospolitej Polskiej (czyli od chwili wyjścia statku, promu z ostatniego portu polskiego do chwili wejścia statku, promu w drodze powrotnej do pierwszego portu polskiego - § 12 pkt 3 rozporządzenia) jest zagraniczną podróżą służbową, nie wkracza w uregulowania przywołanych wyżej aktów prawnych, które określają morską granicę państwową oraz obszary morskich wód wewnętrznych i morza terytorialnego Rzeczypospolitej Polskiej.

W razie powołania przesłanki przedsądu, jaką jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywista zasadność i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy

dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, iż przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133).

Niniejsza skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania na podstawie powyższej przesłanki nie czyni zadość wymaganiom stawianym temu nadzwyczajnemu środkowi prawnemu. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej jest lakoniczny i ogólny, nie zawiera żadnych skonkretyzowanych zarzutów i, co więcej, nie wskazuje przepisów, które miałyby być naruszone w sposób oczywisty przez Sąd drugiej instancji, odsyłając w tym zakresie do podstaw kasacyjnych. W związku z tym należy przypomnieć, że w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Ustawodawca nieprzypadkowo bowiem, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie

podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecnictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Ubocznie jedynie wskazać należy, że zasadność należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową kierowców w transporcie międzynarodowym potwierdza utrwalone orzecnictwo Sądu Najwyższego. W tej materii Sąd Najwyższy wielokrotnie wyraził pogląd, że na skutek wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 24 listopada 2016 r., K 11/15 (Dz.U. z 2016 r., poz. 2206) nie stosuje się art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (jednolity tekst: Dz.U. z 2012 r., poz. 1155 ze zm.), ale stosuje się art. 77⁵ § 5 k.p. w przypadku, gdy pracodawca nie uregulował zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej w układzie zbiorowym pracy, regulaminie wynagradzania lub umowie o pracę (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 21 lutego 2017 r., I PK 300/15, OSP 2017 nr 11, poz. 116; z dnia 8 marca 2017 r., II PK 409/15, LEX nr 2306366; z dnia 8 marca 2017 r., II PK 410/15, LEX nr 2306367; z dnia 9 marca

2017 r., I PK 309/15, LEX nr 2273875; z dnia 17 maja 2017 r., II PK 106/16, LEX nr 2306361; z dnia 5 grudnia 2017 r., II PK 286/16, LEX nr 2434444; z dnia 20 marca 2018 r., I PK 11/17, LEX nr 2521606; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 3/17, LEX nr 2530649). Wyeliminowanie art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców z porządku prawnego nie spowodowało powstania luki w przepisach. Można bowiem poszukiwać podstawy prawnej do ustalenia zasad zwrotu należności z tytułu podróży służbowej z jednej strony przez art. 2 ust. 7 ustawy o czasie pracy kierowców w związku z art. 77⁵ § 1 k.p., a z drugiej strony przez odpowiednie stosowanie art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców, zgodnie z którym w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się przepisy Kodeksu pracy. Do kierowców w transporcie międzynarodowym mają zastosowanie ogólne przepisy o podróżach służbowych (art. 77⁵ k.p. oraz wydane na podstawie art. 77⁵ § 2 k.p. przepisy wykonawcze), skoro prawodawca nie uregulował w odmienny sposób kwestii zasad rozliczania kosztów podróży służbowych tej szczególnej grupy pracowników ani wysokości należnych im z tego tytułu świadczeń. W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 26 października 2017 r., III PZP 2/17 (OSNP 2018 nr 3, poz. 28) Sąd Najwyższy potwierdził dotychczasową linię judykatury, że pozbawienie mocy prawnej art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców spowodowało jedynie przewartościowanie sytuacji prawnej i nie jest równoznaczne z pozbawieniem kierowców transportu międzynarodowego (mających status pracowników) należności z tytułu podróży służbowej. Przepisy art. 2 pkt 7 i art. 4 ustawy o czasie kierowców oraz art. 5 i art. 77⁵ k.p. nie zostały bowiem wyrugowane z porządku prawnego. Artykuł 2 ust. 7 zawiera definicję podróży służbowej kierowcy, modyfikując - na potrzeby wybranej grupy zawodowej - kształt podróży służbowej zdefiniowanej w art. 77⁵ § 1 k.p. Z kolei w art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców przewidziano, że w zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się przepisy Kodeksu pracy. Ten ostatni przepis stanowi odzwierciedlenie wyrażonej w Kodeksie pracy zasady, że przepisy szczególne dotyczące określonej kategorii pracowników mogą określać ich stosunek pracy odmiennie. W konsekwencji, po wyroku Trybunału Konstytucyjnego do pracowników - kierowców w transporcie międzynarodowym znajdują zastosowanie reguły rozliczenia podróży służbowej przewidziane w art. 77⁵ k.p., a co za tym idzie, w rozporządzeniach wykonawczych

z dnia 19 grudnia 2002 r. (i z dnia 29 stycznia 2013 r.). Zastosowanie tego przepisu wynika bowiem z art. 5 k.p. i jego odpowiednika - art. 4 ustawy o czasie pracy kierowców.

Wobec niewykazania przez skarżącą żadnej z powołanych przesłanek przedsądu, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 2 w związku z § 2 pkt 5 oraz § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).